

бравила тази жълтица; тя нѣма да забѣлѣжи, че е изгубена. Азъ нѣма да кажа и никой нищо нѣма да знае"... Туй си мислѣше Павелъ, когато майка му дойде и отиде право при масата.

— Павле, каза тя очудена, ти като играеше тука не видѣ ли на масата една жълтица?

Малкия Павелъ изгрѣпна. „Кажи грѣшката си — му се чу че извика нѣкой — кажи всичко и ще бждешъ опростенъ"! Но Павелъ смутенъ и разтрѣперанъ, *излѣга*.

— Не, мамо, азъ не съмъ видѣлъ нищо. Наистина мамо... И той се хвърли и прѣгрѣна майка си.

Тогава майка му се стѣмни въ слугинята. Извика я и я изпита. Бѣдното момиче каза, че не е ходило даже при масата и започна да плаче... Испитаха Павля отново, ала той повтори своята лъжа. Нещастното момиче *ю набѣдиха, че откраднало жълтицата*.

Прѣзъ нощъта Павелъ не можа да заспи. Щомъ затворѣше очитѣ си, извелнѣжъ прѣдъ себѣ си виждѣше облѣното въ сълзи лице на бѣдната слугиня.

„Тя нѣма никаква вина, мислѣше той, а тя е наказана вмѣсто менъ! Не, азъ утрѣ ще изповѣдамъ грѣшката си и ще кажа всичко. Да, утрѣ ще отида при мама, ще падна на колѣнѣ прѣдъ нея и ще моля менъ да накажатъ... тогава моята добра слугиня ще я върнатъ... и той заспа.